

ת"פ 34713/07/13 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34713-07-13 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כב' השופט ליאור ברינגר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איזמים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ותקיפה סתם - בנסיבות מחמירות של בת זוג - לפי סעיפים 382(ב)(1) ו-379 לחוק העונשין.

2. בכתב האישום נטען כי ביום 14.7.2013, הגיע הנאשם ובת זוגתו, הגב' פלונית (להלן: "**פלונית**") לתחנה המרכזית באילת. סמוך לשעה 23:30 ניגש הנאשם אל הקיוסק המצוי במתחם התחנה, כשהוא שתוי, וביקש לקנות בקבוק בירה. בעל הקיוסק, מר אריאל עוזרי (להלן: "**אריאל**"), סירב למכור לו, מפאת השעה, ובין השניים החלו דין ודברים כשהנאשם מפריע לעבודתו של אריאל ומאשים אותו כי הסתכל על בת זוגתו, פלונית. בהמשך לכך, נכנס הנאשם לאולם הנוסעים בתחנה המרכזית, שם שהתה פלונית עם תינוקם של בני הזוג. עת אחזה פלונית בעגלת התינוק, תקף אותה הנאשם בכך שחבט בה באמצעות ידו. למקום הוזעקה משטרה, והנאשם עוכב, בין היתר, על ידי השוטר גל קויטיגר. עת עוכב הנאשם, איים על השוטר קויטיגר באומרו: "**אני אזיין אותך, אני אסגור איתך את החשבון ברגע שאצא מפה, יש לי בית משפט ואוטובוס ב-01:00, אני לא אספיק להגיע, אני אזיין אותך, תוריד מדים, תהיה גבר, באמא שלי אתה מסתבך איתי, שמתי אותך בראש שלי**".

לאור זאת, נטען כי הנאשם תקף את פלונית תקיפה סתם ואיים על השוטר קויטיגר.

3. הנאשם כפר, באמצעות בא-כוחו, בעובדות כתב האישום. הנאשם הודה שנכח במקום כמפורט בכתב האישום, אלא שלטענתו לא תקף את פלונית וכן היה תחת השפעת אלכוהול, ועל כן לא הייתה לו כל כוונה לאיים על השוטר קויטיגר.

החלטתי **לזכות** את הנאשם מעבירת האיומים **ולהרשיעו** בעבירת התקיפה, כפי שינומק להלן.

דין והכרעה

תקיפה סתם

4. עד התביעה אלי בן גיגי, סדרן בחברת אגד, העיד כי הבחין בנאשם, אשר נראה נסער מאוד והדיף ריח של אלכוהול, מתוכח עם בעל הקיוסק, אריאל. מיד לאחר מכן, הבחין כי הנאשם נכנס לאולם הנוסעים, ניגש לגברת עמה שוחח קודם לכן וחבט בה. העד העיד על האירוע בזו הלשון (**פרו', עמ' 5, ש' 7-8**):

"...הוא נכנס לאולם, החליף איתה כמה מילים וחבט בה בצורה עזה, אי אפשר היה להתעלם מזה, זה לא משהו שעוברים לסדר היום". (ההדגשה אינה במקור ל.ב.)

אין הכרות קודמת בין העד לנאשם ובת זוגתו.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד האם מדובר בסטירה או אגרופ, והלה השיב כי ראה את הנאשם חובט בפלונית, ואינו יודע איך לקרוא לזה (**פרו', עמ' 10, ש' 20-21**). ב"כ הנאשם הטיח בעד, כי רק שמע ולא ראה את האירוע, ואילו העד חזר על דבריו כי ראה את שאירע (**פרו', עמ' 10, ש' 27**), ואף שלל כי פלונית תקפה את הנאשם (**פרו', עמ' 11, ש' 1**). עוד עומת העד באשר לקיומן של מצלמות אבטחה במקום, והלה הסביר כי בעת שהעיד במשטרה לא ידע בוודאות אם יש מצלמות ואם כן באולם או בחוץ, ואילו כיום יודע שיש מצלמות באולם, אך לא יודע אם הן פעילות ומה הן מכסות (**פרו', עמ' 9, ש' 5-14**).

אני מוצא כי החקירה הנגדית לא חשפה בקיעים בגרסתו, ואין בקיומן או אי קיומן של מצלמות אבטחה כדי להשפיע על עדותו. העד הינו אובייקטיבי ללא כל מניע נסתר, והתרשמתי כי עדותו מהימנה.

עד תביעה נוסף, מר אריאל עוזרי, בעל הקיוסק, העיד כי ביום האירוע פלונית נכנסה אליו לקיוסק לקנות מים ולאחר שיצאה הגיע הנאשם, ביקש לקנות בירה והטיח באריאל שהסתכל על פלונית. החל דין ודברים בין אריאל לבין הנאשם, והנאשם אשר הריח מאלכוהול, המשיך להתהלך הלך חזר ולדבר שטויות. בתגובה לכך, סירב אריאל למכור לנאשם בירה וליווה אותו מחוץ לקיוסק. אשר לאירוע התקיפה, טוען אריאל כי לא נכח, רק שמע לאחר מכן שהייתה תקרית (**פרו', עמ' 12, ש' 16-24**).

העד אמנם לא היה עד לתקיפה עצמה, אך מעיד על הלך רוחו של הנאשם. התרשמתי מעדותו כי הנאשם, אשר היה שתוי, קינא לבת זוגתו וכעס על כך שלא יכול לקנות בירה, מה שיכול וייתשב עם התקיפה לאחר מכן.

העידה מטעם התביעה בת זוגתו של הנאשם, פלונית, אשר הכחישה כי הותקפה על ידי הנאשם. היא מספרת שבמועד האירוע הנאשם היה שתוי ובדיכאון, ואילו האינטראקציה ביניהם הייתה של משחקי ידיים ולא של תקיפה מצדו (פרו', עמ' 14, ש' 11-17). העדה ציינה כי טרם העדות, היא עיינה באינטרנט בפרוטוקולים של העדויות הקודמות (פרו', עמ' 15, ש' 13-14).

ב"כ המאשימה ביקשה בסיכומיה, ליתן משקל נמוך לעדותה של העדה ולהודעתה במשטרה אשר הוגשה על ידי ההגנה וסומנה נ/3, וזאת בשל חשיפתה של העדה לפרוטוקול הדיון שלא כדיון, טרם העידה על דוכן העדים. מנגד, ב"כ הנאשם ביקש להעדיף את גרסתה של פלונית על פני העדים האחרים, באומרה כי הנאשם לא תקף אותה וכי לא ניתן להסיר את הספק מהטענה כי שיחקו במשחק ידיים.

מצאתי כי גרסת העדה, בין אם נחשפה לפרוטוקול הדיון ובין אם לאו, אינה מהימנה ואינה עדיפה על פני עדותו של מר אלי בן גיגי. לעומתו, עדותה אינה חפה מאינטרסים והתרשמתי כי אינה דוברת אמת.

הנאשם העיד כי היה שתוי באותו יום וכי אינו זוכר הרבה. לטענתו, שותה המון, אך מעולם לא הרים ולא חשב להרים יד על חברתו ו/או הבן שלהם, טען שהכול עלילות (פרו', עמ' 18, ש' 28-29). כשנשאל אם יש למי מהעדים סיבה להעליל עליו, השיב שאין לו מושג, אך גם הוסיף שאולי שמו עין על החברה שלו (פרו', עמ' 17, ש' 21). אמירה זו של הנאשם מחזקת את הטענה כי אין לעדים שום סיבה להעליל על הנאשם, ומחזקת את דבריו של העד אריאל כי הנאשם קינא לחברתו.

5. מכל המקובץ, מצאתי להעדיף את גרסת העדים האחרים על פני גרסת הנאשם והעדה פלונית, ואני מרשיע את הנאשם בתקיפה סתם של בת זוגתו פלונית.

איומים

6. מדוחות הפעולה (ת/4 ו- ת/5) עולה כי הנאשם איים וקילל את השוטר קוויטיגר שהגיע למקום כדי לעצור אותו, אין חולק על כך. הנאשם העיד וטען כי היה שתוי ואינו זוכר אם קילל או איים על השוטרים, אך הוסיף ואמר שאם כן שהוא מאוד מצטער (פרו', עמ' 19, ש' 24).

בהודעתו הראשונה במשטרה (ת/1) הנאשם טען כי לא איים על השוטרים. עם זאת, בהודעתו השנייה במשטרה (ת/2) אמר כי הוא מצטער שקילל ושהוא לא חשב מרוב לחץ. טען שקיבל מכות מהשוטרים, ועל כן לא שלט בפה שלו, אלו הם דבריו (ת/2, עמ' 2, ש' 24-31):

"וואלה אני מצטער קיללתי כי לא חשבתי לרגע אני מצטער על מה שהיה ומוכן לבקש סליחה מכל שוטר מעליבים אותי חמסניק תחזור לשטחים....ואני בנאדם שלא שולט בפה שלי אני מקלל מאיים מלכלך..." (ההדגשה אינה במקור ל.ב.)

השאלה, אפוא, האם ניתן לייחס לנאשם יסוד נפשי של כוונה מיוחדת, מטרה, כפי שדורשת עבירת האיומים.

לטענת ב"כ המאשימה, הטענה כי האיומים והקללות נבעו משכרותו של הנאשם הגיעה רק בשלב המשפט, זאת בניגוד להודעותיו במשטרה מהם עולה כי הנאשם היה מודע לדברים שאמר ואף הסביר שאמר זאת מתוך כעס על מעצרו. לדידה, העובדה כי הנאשם זכר שיש לו אוטובוס בשעה 01:00, יש לו דיון בבית משפט למחרת וכן כי הוא שותה בכמויות גדולת כדרך שגרה, מעיד על כך שלא היה במצב שכרות המבטל את סייג השכרות הקבוע בסעיף 34ט(ב) לחוק העונשין. הפנתה לת/3, שם תיארה אותו בת זוגתו פלונית כמי ששתה קצת לטענתה, ועל כן אין להחיל במקרה דנן את ההלכה ברע"פ 6382/11 קאדריה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.2.2013) (להלן: "הלכת קאדריה").

מנגד, ב"כ הנאשם הפנה לנ/4, מזכרו של החוקר משה ניסים, שם נאמר כי ריח חריף מאוד של אלכוהול עלה מהנאשם וטוען כי הנאשם היה במצב קיצון. הפנה להלכת קאדריה שם נאמר כי אמנם סייג השכרות מביא לכך שאדם לוקח בחשבון שירשע כאשר נכנס למצב זה, אך לא במקרה של עבירת מטרה כמו עבירת האיומים. במקרה דנן, טוען כי הנאשם היה שתוי ועל לכן לא ניתן להרשיעו בעבירת האיומים.

לפי הלכת קאדריה, לא ניתן לייחס למבצע השיכור רצון בהתקיימותו של המניע להתנהגות או בהשלמת מטרת ההתנהגות, הנדרשות לצורך הרשעה בעבירת מטרה (שם, בסעיף פב'). בפסק הדין עלתה הדרישה מצד המדינה, כי כל מקרה יבחן לגופו, אך נקבע כי ההצעה מעלה קשיים פרקטיים וכן עלולה לפגוע בעקרונות החוקיות, לפיה 'אין עונשין אלא אם כן מזהירים'. משכך, נקבע כי סעיף 34ט(ב) לחוק העונשין אינו חל על עבירות מטרה.

7. בחנתי את טענות הצדדים אל מול הראיות בתיק, לאורה של הלכת קאדריה ומצאתי כי דעתי כדעת ב"כ הנאשם. כפי שעולה מכתב האישום עצמו ומהראיות בתיק, הנאשם היה שתוי. אין בידי לקבל את טענת המאשימה כי הנאשם לא היה שיכור דיו, ועל כן אינו נכנס לגדרי ההלכה. חיזוקים לכך מצאתי בעדותו של הנאשם שם נאמר כי שותה בקבוק וחצי של וודקה ביום, כמות גבוהה לכל הדעות, והמאשימה לא חלקה על כך. כן, מצאתי כי מזכרו של החוקר, אשר חקר את הנאשם ומתאר אותו שיכור, כמי שמתאר את הסיטואציה בצורה הטובה ביותר.

סופם של דברים, אני מזכה את הנאשם מעבירת האיומים.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תשע"ד, 29 אפריל 2014, במעמד הצדדים